

PROF. OLECH SZCZEPSKI – PEDIATRA

Tytuł doktora *honoris causa* Akademii Medycznej w Poznaniu nadany na wniosek Rady Wydziału Lekarskiego w 1975 r.

Lekarz pediatra. Urodził się 17 IV 1914 r. w Poznaniu w rodzinie Czesława, dyrektora Drukarni „Ostoja” S.A., i Jadwigi z Żurkowskich. W latach 1932-1938 studiował medycynę na Uniwersytecie Poznańskim.

We wrześniu 1938 r. został powołany do służby wojskowej i wcielony do 3. Pułku Lotniczego w Poznaniu, z którego 32. Eskadrą Liniową Samolotów Lekkiego Bombardowania uczestniczył w kampanii wrześniowej jako lekarz-podchorąży. Po kampanii wrześniowej 1939 r. został internowany w obozie na Węgrzech, z którego uciekł do Francji, gdzie wstąpił do polskich oddziałów wojskowych. Przeszedł szlak bojowy Dywizji Strzelców Karpackich gen. Kopańskiego. Jako lekarz uczestniczył w walkach pod Tobrukiem i Monte Cassino. W latach 1940-1947 pracował w szpitalach angielskich i hinduskich.

W 1947 r. wrócił do Polski i podjął pracę w kierowanej przez prof. Karola Jonschera Klinice Chorób Dziecięcych Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Poznańskiego. Uzyskał specjalizację drugiego stopnia z pediatrii. W 1949 r. doktoryzował się pod kierunkiem prof. Karola Jonschera na podstawie dysertacji *Leczenie streptomycyną ostrych, pierwotnych postaci gruźlicy dziecięcej*.

W 1951 r. został oddelegowany do organizacji Szpitala Zakaźnego w budynku przy ul. Mickiewicza, przeznaczonego dla dzieci z chorobą Heinego-Medina. W 1955 r. habilitował się na podstawie rozprawy *Znaczenie rozpoznawcze i rokownicze badań płynu mózgowo-rdzeniowego w gruźliczym zapaleniu opon mózgowo-rdzeniowych u dzieci*.

W 1956 r. został oddelegowany przez Ministra Zdrowia do Akademii Medycznej w Białymstoku, gdzie objął kierownictwo Katedry i Kliniki Chorób Dzieci. W grudniu tego roku powierzono mu zorganizowanie II Katedry i Kliniki Chorób Dzieci w AM w Poznaniu oraz jej kierownictwo.

W latach 1960/1961-1961/1962 pełnił funkcję dziekana Wydziału Lekarskiego, a w kadencji 1962/1963-1963/1964 rektora poznańskiej AM. W 1961 r. uzyskał nominację na profesora nadzwyczajnego, a w 1967 r. na zwyczajnego. W końcu 1968 r. został pełnomocnikiem Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej w powstającym wtedy Instytucie Pediatrii krakowskiej AM. W 1969 r. został dyrektorem Instytutu Pediatrii i jednocześnie dyrektorem Państwowego Szpitala Klinicznego nr 5 AM w Poznaniu.

W latach 1953-1956 był specjalistą ds. pediatrii na terenie Poznania i województwa poznańskiego, a w latach 1958-1967 w województwie olsztyńskim. Ponadto był długoletnim konsultantem Ośrodka Walki z Gruźlicą w Poznaniu i sanatoriów przeciwgruźliczych dla dzieci w Ludwikowie oraz Kiekrzu, a od 1975 r. specjalistą regionalnym w zakresie pediatrii i medycyny szkolnej. Był członkiem Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, Centralnej Komisji ds. Kadr Naukowych przy Prezesie Rady Ministrów, rad naukowych przy Ministrze Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Instytutu Matki i Dziecka w Warszawie. Od 1977 r. przewodniczył Radzie Naukowej Szpitala-Pomnika Centrum Zdrowia Dziecka w Międzyzlesiu koło Warszawy. Od 1961 r. należał do PZPR.

Opublikował około 200 prac naukowych. Od 1976 r. był członkiem rzeczywistym PAN, należał do kilku towarzystw naukowych i uczestniczył w pracach kilku komisji PAN. Odznaczony m.in. Krzyżem Kawalerskim i Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Medalem 30-lecia PRL, Odznaką Zasłużonego Nauczyciela PRL i Orderem Uśmiechu. Otrzymał kilka odznaczeń wojskowych, w tym dwukrotnie nadany Krzyż Walecznych i Krzyż Monte Cassino.

W 1975 r. poznańska Akademia Medyczna nadała mu godność doktora *honoris causa*. Laudację wygłosił prof. Teodor Rafiński.

Zmarł 24 czerwca 1980 r. w Poznaniu i został pochowany na Cmentarzu Junikowskim.

Piśmiennictwo:

Krawczyński M., Olech Szczepki, [w:] Księga Pamiątkowa w 80-lecie uniwersyteckiego Wydziału Lekarskiego w Poznaniu. Studia i materiały, pod red. R. K. Meissnera, Poznań 2001, s. 127-131.